

[Bertel Haarder]

kes valgbarheden for en række poster til lektorer og professorer.

Forslaget er et oplæg til forhandling, det vil jeg gerne understrege. Derfor er det bevidst udformet således, at en eventuel flertalsdannelse omkring nogle af punkterne straks kan føre til en vedtagelse i folketinget nu eller i næste samling uden at skulle afvente en gennemgribende revision. Jeg er glad for, at flere ordførere også har givet udtryk for, at dette forslag er anvendeligt som et forhandlingsoplæg. Jeg går ud fra, at man også dér har lagt mærke til, at man altså kan tage en del af det, hvis man ikke vil have det hele. Der er så at sige 15 punkter på dagsordenen, og man kan sætte krydser og minusser. Vi er glade for at få noget igennem, hvis ikke vi kan få det hele – sådan skal det opfattes.

Jeg håber, man virkelig har lagt mærke til, at de indvendinger, der blev fremført her fra talerstolen for et år siden mod vort daværende forslag, er der taget højde for. Jeg mener, der kommer til at hvile et tungt ansvar på de partier, som helt afviser at beskæftige sig med de store styrelsesproblemer, der er på universiteterne. Jeg påstår ikke, at det går ad Pommern til rundt omkring på universiteterne, slet ikke, men jeg vil gerne citere en lærer for en udtalelse, som jeg tror er meget ramrende. Han sagde:

»Det går, men det går kun i kraft af, at vi alle sover med bukserne på.«

Det tror jeg er en meget præcis beskrivelse af, hvorfor det stadig trods alt går nogenlunde godt de fleste steder på vore uddannelsessteder.

Jeg vil gerne minde om, at det ikke er mere end 2½ år siden, at vi havde en undervisningsminister – oven i købet den samme som den nuværende – som fremsatte et forslag til lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner, hvori der var en § 5, som lød:

»Der tillægges lærerrepræsentanterne såvel i centralstudienævn som i de faglige studienævn dobbelt stemme ved afstemninger om de i § 14, stk. 4, omhandlede sager.«

Det vil altså sige, vi har en minister, som i allerhøjeste grad selv har været inde på noget lignende, og som i hvert fald på et tidspunkt har følt det samme behov, som de fire forslagsstillende partier føler, for en stabilisering af forholdene på universiteterne og en sikring af fagkyndigheden. For det var jo lige

netop derfor, lærerne skulle have de to stemmer.

Jeg var glad for, at ministeren var betydelig mere velvillig i dag og oven i købet roste udformningen af forslaget. Det vil jeg gerne sige tak for. Jeg vil også sige tak til hr. Niels Helveg Petersen og hr. Alfred Hansen, hvis udtalelser jo tyder på, at vi har en situation, hvor ministeren nok bør overveje, om der i virkeligheden ikke er et flertal i folketinget, som ønsker visse ændringer. Der er grænser for, hvor længe man vil lade tingene gå, uden at der sker noget.

Det gælder specielt forholdstalsvalgmanden, som jeg kunne fornemme at et klart flertal i folketingssalen ønsker gennemført til bunds. Vi får på onsdag kl. 9 i undervisningsudvalget nogle studenterorganisationer i deputation, som vil fortælle os om netop dette; de har gjort det på skrift tidligere. Hvis man går ind for forholdstalsvalgmanden, så kan man ikke acceptere tilstanden, som den er. Der lægges alt for store hindringer i vejen for, at den almindelige forholdstalsvalgmand kan gennemføres. Muligheden for områdeopdeling har i nogen grad været misbrugt og bør derfor forhindres i fremtiden. Jeg håber, at vi efter besøget af den deputation, der kommer, kan invitere ministeren til samråd i undervisningsudvalget – hvor vi jo altid så gerne tager drøftelser med ministeren – og at vi ved den lejlighed kan få lagt en tidsplan for, hvornår vi kan få gennemført forholdstalsvalgmanden fuldt ud, for det er der ingen grund til at vente med.

Jeg vil godt tage fat på et enkelt spørgsmål, nemlig spørgsmålet om, hvad institutionerne egentlig mener om sagen. Det har her været anvendt som hovedargumentet både fra ministeren og fra den socialdemokratiske ordfører, at institutionerne jo havde udtalt sig for, at man ventede med styrelseslovsændringer. Det forstår jeg i og for sig godt, for det er store konsistorier, der har udtalt sig, dér sidder jo alle grupper repræsenteret, og der vil altid være en vis konservatisme. Det er altid lettest for dem, der leder mødet, at få sagen afgjort med, »at vi vil vente og se tiden an«. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at 5 demokratisk valgte rektorer har siddet og lavet et forslag, der ligner dette til forveksling. Det er 5 demokratisk valgte rektorer, så det kan ikke være helt uden grobund på de højere læreanstalter.